
Každý něco skrývá

...

KAPITOLA 36

S bývalým detektivem se Mark sešel v pondělí v jednu hodinu odpoledne. Předtím mu po telefonu vysvětlil, že právě nastoupil do nového zaměstnání, a tak mu buď věnuje pauzu na oběd, nebo se sejdou až po páté.

„Začínám hodně brzy, ale domů odjízďím vlakem v pět dvacet,“ odpověděl Greco. „Co kdybyste za mnou přišel o polední přestávce? Objednáme si něco v lahůdkářství.“

Nick Greco si i po šedesátce udržoval postavu sportovce. Tmavé vlasy hojně prokvetly stříbrem, brýle bez obrouček podtrhly pronikavý pohled klidných, avšak bystrých očí. Celý život špatně spal, a tak pravidelně vstával ve tři nebo čtyři hodiny ráno a svítání vítal ve svém nočním doupěti, jak jeho žena nazývala místnost, kde si v časných ranních hodinách četl knihy nebo časopisy, popřípadě sledoval zpravodajský kanál.

Nejinak tomu bylo i minulý čtvrtek, kdy v pět hodin ráno sledoval první záběry ničivého požáru Connellyho továrny na nábytek v Long Island City. Jeho pohotová mysl detektiva ihned začala vyhodnocovat všechny detaily. Z téměř fotografické paměti se vynořily podrobnosti tragédie před téměř třiceti lety, kdy Douglas Connelly, jeho manželka Susan, bratr Connor a čtyři přátelé ztroskotali na moři. Přežil jenom Douglas.

Zdá se, že některé lidi tragédie pronásledují celý život, přemítal Greco. Ten chlap ztratil ženu, bratra a kamarády. A teď jeho dcera leží v kómatu a rodinná firma je v troskách. Média spekulovala o tom, že za výbuchem může stát Kate Connellyová a bývalý zaměstnanec Gus Schmidt. Greca okamžitě napadlo, že člověka snad nemůže potkat nic horšího než ztráta dítěte. Leda by se ukázalo, že zmíněný potomek nejenom zničil vaši celoživotní práci, ale navíc zavinil něčí smrt.

Ovšem ve chvíli, kdy mu recepční oznámila příchod Marka Sloaneho, bratra zmizelé Tracey, o tom nepřemýšlel. „Pošlete ho dál,“ řekl do sluchátka, vstal a přistoupil ke dveřím. Za okamžik už si s příchozím potřásl rukou a zval ho ke konferenčnímu stolu ve své prostorné pracovně.

Co se jídla týče, shodli se na sendvičích se šunkou a sýrem. Greco požádal recepční, aby pro ně nechala poslat. „Mám tu dobrý kávovar,“ oznámil Markovi. „Pokud vám postačí obyčejná černá káva, můžete ji mít horkou a hned.“

Líbilo se mu, jak mu Mark Sloane pevně potřásl rukou a díval se mu přímo do očí, byť ho o hodně převyšoval. Neušlo mu však, že z mladého muže číší napětí. A z koho by ne? pomyslel si chápavě. Musí být těžké vzpomínat na dobu, kdy jeho sestra zmizela. Proto si s Markem několik minut povídal o nové práci, než otevřel spis, který si předtím prostudoval.

„Jak víte, byl jsem jedním z detektivů, kteří se podíleli na vyšetřování, když Tracey zmizela,“ spustil. „Zpočátku byla vedena jako pohřešovaná osoba, ale když se neukázala v práci, nedostavila se na dvě důležité schůzky a nekontaktovala žádného ze svých přátel, usoudili jsme, že se nejspíš stala obětí trestného činu.“

Nahlas předčítal ze spisu: „Tracey Sloaneová, věk dvacet dva let, opustila Tommyho bistro v Greenwich Village, kde pracovala jako servírka, v jedenáct hodin večer. Pozvání zajít s kolegy na skleničku před spaním odmítla s tím, že půjde rovnou domů. Chtěla se pořádně vyspat, protože ráno měla jít na konkurz. Do svého bytu ve Dvacáté třetí ulici zjevně nikdy nedorazila. Když se v následujících dvou dnech neukázala v práci, Tom King, majitel restaurace, dostal strach, že se jí něco stalo, a tak se za ní vydal. Do bytu vstoupil spolu se správcem. Všechno bylo na svém místě, jen Tracey chyběla. Nikdo z rodiny či přátel ji už nikdy neviděl ani o ní neslyšel.“

Greco pohlédl přes stůl na Marka. Spatřil v jeho očích ten druh bolesti, jaký v průběhu let viděl mnohokrát u těch, kteří se snažili najít svoje blízké. „Vaše sestra sice tu a tam vyrazila s někým na rande, ale z výpovědí vyplývalo, že dávala přednost kariéře a neměla vážnou známost. Navštěvovala lekce herectví, po nich zašla se spolužáky na hamburger a sklenku vína, ale tím to končilo. Rozšířili jsme okruh pátrání a vyslechli její sousedy a přátele, lidi z herecké školy i spolupracovníky, ale bezúspěšně. Prostě zmizela.“

Donesli sendviče a Greco nalil kávu do připravených šálků. Když si všiml, že se jeho host jídla sotva dotkl, jal se mu domlouvat: „Marku, najezte se,

prosím. Garantuji vám, že tenhle sendvič je dobrý, a když se podívám na vaši figuru, máte co živit. Víím, že jste za mnou přišel v naději, že vám poskytnu nějaké odpovědi, ale já žádné nemám. Případ vaší sestry mi pořád leží v hlavě. Když jsem odcházel do důchodu, vzal jsem si kopii jejího spisu. Nikdy jsem si nemyslel, že se stala obětí náhodného únosu nebo vraždy. Pokud jenom trochu přálo počasí, chodila Tracey domů pěšky. Spolupracovníkům říkala, že se potřebuje protáhnout. Nedomnívám se, že ji na ulici někdo přepadl a někam odtáhl. Podle mě potkala někoho, koho znala. Možná na ni dokonce čekal.“

„Myslíte, že ji chtěl někdo zabít?“ zvolal Mark.

„Anebo ji přinejmenším vzal k sobě do auta. Pak se mohlo něco zvrtnout. Třeba toho člověka považovala za přítele. On jí nabídl svezení a ona přijala. Jenže potom si na ni začal troufat, ona jeho dvoření odmítla a on nad sebou ztratil kontrolu. Ani po osmadvaceti letech není tento případ považován za uzavřený. Nedávno se našla těla čtyř zavražděných žen, které byly pohřšovány více než dvacet let. Staly se obětmi sériového vraha. Pohřbil je společně. Byly jim odebrány vzorky DNA a porovnány se vzorky poskytnutými od jejich příbuzných. V databázi jsou právě pro tenhle případ.“

„Mě ani matku o vzorek DNA nikdo nežádal,“ podivil se Mark. „Což zrovna nesevďčí o tom, že by případ mé sestry považovali za otevřený.“

Greco přikývl. „Plně s vámi souhlasím, ale na to nikdy není příliš pozdě. Zavolám bývalým kolegům a domluvím s nimi vše potřebné. Spojí se s vaší matkou a dohodnou se na odebrání vzorku. Vyřídte jí, ať si kvůli tomu nedělá starost. Stačí výtěr z vnitřní strany tváře.“

„Takže pokud jsem to správně pochopil, zatím nemáte žádného podezřelého?“

„Ne. Nikdy se žádný neobjevil. Kdyby ano, kolegové by mi dali vědět, že došlo k posunu. Otázkou, která zůstala nezodpovězena, je význam fotky, kterou měla vaše sestra na prádelníku.“

Mark věděl, o jakém snímku mluví. Jeho nádherná dlouhovlasá sestra Tracey se na něm šťastně usmívala. Seděla u stolu se dvěma ženami a dvěma muži.

„Byla pořízena v podniku jménem Bobbyho zapadák. Tracey je na ní s přáteli,“ vysvětloval Nick. „Všechny čtyři jsme prověřili, ale nepřišli jsme na žádnou souvislost. Ale vždycky jsem měl pocit, že se mi ten obrázek pokouší něco sdělit, jenže já nevím co.“

...

...

KAPITOLA 67

Kate poletovaly hlavou útržky vzpomínek. Gus. Volala mu. Okamžitě věděla, že ho namíchla. Proč?

Souhlasil, že se s ní sejde.

Proč zněl v telefonu vyděšeně?

Neměl k tomu důvod...

Cítila, jak se propadá zpátky do teplé tmy. *Chci spát, ale beze snů.* Pokusila se to zašeptat. Sny ji děsily...

Cítila, jak se jí chvějí víčka. Ale jsou tak těžká... Povzdechla si a radši je nechala zavřená. Čeho se tolik bojím? Vzpomínala. Byla malá. Utíkala. Měla na sobě květovanou noční košili a podařilo se jí doběhnout na konec chodby. Jenže někdo ji chytil dřív, než stačila sejít ze schodů...

Chtěla křičet, ale...

Opět podlehla ozdravnému spánku.

KAPITOLA 68

Roztřesený Jack Worth se rozjel domů. Teprve tam si uvědomil, jaká od něho byla hloupost utéct z areálu továrny poté, co nahlédl do jímky.

Normální by přece bylo zavolat 911 a nález ohlásit. Jistě, policajti by se ho v první řadě ptali, co tam pohledával. Mohl by jednoduše odpovědět: „Přijel jsem zkontrolovat, jak pokračuje odklizení sutí. Mám právo tu být. Pracoval jsem v téhle továrně třicet let, a až do minulého týdne jsem ji řídil.“

Musí se uklidnit a promyslet, co řekne policajtům, pokud by si náhodou někdo všiml jeho auta.

Tracey Sloaneová. Byl jedním z mnoha lidí, které po jejím zmizení vyslyšeli. Táhl mu na třicet a pracoval jako mladší účetní v Connollyho firmě. Noci často trávil v Bobbieho zapadáku ve Village. Tehdy se tam scházeli budoucí herci a herečky, kteří byli zaměstnáni v okolních restauracích